

VĚSTNÍK

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK XXXVI VÍDEŇ, ZÁŘÍ - ŘÍJEN 1989

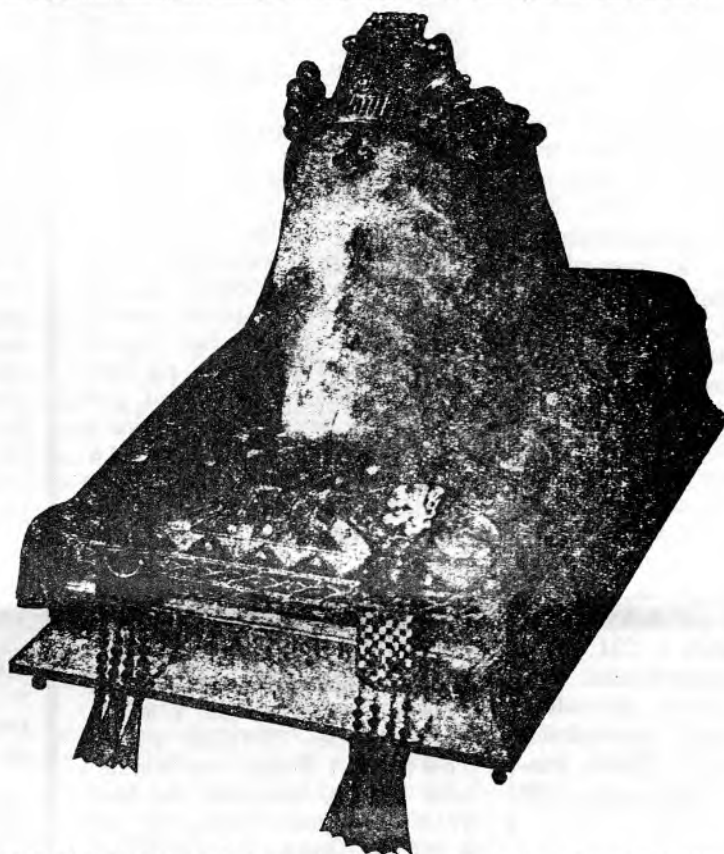
ČÍSLO: 9-10

Svatý Václav.

(Ku dni 28. září.)

Svatý Václav byl vlastencem, všemi uznávaným. Stát, jehož byl zakladatelem, rozumně spravoval svojí státnickou moudrostí a obezřetností (prof. Dr. Kalousek, str. 10. a 72.), takže stal se symbolem českého státu. Dokazují to již 100 let po jeho smrti ražené peníze s jeho podobou a dále, že později celým národem země české nazývány byly "korunou svatováclavskou". Svatováclavský program státoprávní upadl v zapomenutí v dobách hustiských, ač sám Hus byl horoucím vyznavačem tohoto programu. (P. Fr. Žák T.J., Svatý Václav, Praha 1910, str. 9.) Teprve obnovou Církve katolické v Čechách obnoven i program svatováclavský a projeven byl nejskvělejším činem 17. věku při hájení Prahy proti Švédům roku 1648. Jesuita Balbín stal se učitelem šlechty v tomto směru a mocně horlil, aby přilnula k zemi a programu tomuto. A první pluk legií čsl. v Rusku ozdobil svůj prapor obrazem sv. Václava a jeho jménem se i pojmenoval, což ovšem nebylo vhod vyznavačům protest. německé filosofie, kteří pak zaměnili jméno svatého Václava jménem Husa. První důkát zlatý, ražený v republice, nese na sobě obraz sv. Václava. Jubilejní oslavy svatováclavské, jichž v roce 1929 zúčastnil se svorně celý národ, jsou důkazem obecného tohoto uznání.

Svatý Václav nebyl knížetem slabým, nestatečným, neboť báchorcky tyto povstaly chybným výkladem legendy Gumpolda, biskupa Mantuánského, odporující zprávám dějepisců. Sám Fr. Palacký (Dějiny, 57) a Dr. Kalousek (Obrana knížete Václava svatého) vyvracejí tyto lži a dokládají, že kdyby byl sv. Václav neuvoil se k poplatku a nezajistil si pomoci Němců proti Maďarům, byl by provozoval při

HLAVIČKA SV. VÁCLAVA, jež byla o tisícileté ročence mučenické smrti sv. Václava, dne 28. září 1929., korunována nádhernou členkou, umělecky shotovencu ze zlata, drahokamů, dýmantů a perel. Korunovací vykonal dnes již zesnulý J. Ex. nejdůst. pan arcibiskup pražský Dr. František Kordač, metropolita český, na oltáři sv. Víta, jenž členku tu přijal jako jubilejní dar katolických žen a dívek amerických z rukou Dra Hynka Doštála. V katedrále sv. Víta byly ohromné zástupy lidu, mnoho arcibiskupů, biskupů, papežský nuncius a množství vynikajících katolických předáků a zástupců čechoslovenské vlády.

HLAVIČKA SV. VÁCLAVA, korunovaná touto členkou, ne-

sena pak byla na pozlacených nosítkách nejdůst. pány biskupy a kanovníky ve slavnostním průvodu z Vyšehradu na Hradčany zpět do katedrály sv. Víta, což bylo vyvrcholením milleniového svatováclavského jubilea.

Láska a zbožná úcta českých katolických žen a dívek amerických slavila velkolepý triumf, neboť tyto naše katolické ženy a dívky na překrásnou členku snesly několik liber zlata, stříbra, drahokamů, perel i dýmantů, aby památku sv. Václava uctily. Všechny ty dary byly uveřejněny v "Hlasu" a v "České ženě", a laskavostí čsl. vyslanců ve Washingtonu byly dodány J. M. ndp. biskupu Dru Antonínu Podlahovi, který shotovení členky obstaral.

odboji lechů v zemi politiku samovražednou, jak uznal i jeho nástupce a dříve politický odpůrce a bratr jeho vrah Boleslav. Ostatně o statečnosti sv. Václa-

va svědčí, že útočícího bratra ve Staré Boleslavi přemohl a povolil se slovy: "Bůh ti to, bratře, odpust'," a teprve přesile spiklenců podlehl. %

Svatý Václav byl lidumilem, neboť staral se nejen o duševní pokrok národa, ale i o tělesné jeho blaho, "všem pomáhaje, bídě krmil a odíval, vdovám a sirotkům ublížiti nedal, vězně a paroby (otroky) prodávané, zvláště duchovního stavu, na svobodu kupoval, pohostinným dobře činil a všechny lidi chudé i bohaté miloval a o vše se staral." (Palacký I., 120.) A proto také, aby dílo jeho v pokoji prospívalo, věrně stál i při císařovi Jindřichovi, jak se mu byl zavázal; i s biskupy v Řezně, pod jejichž správou duchovní země jeho se byla dostala, v dobrém přátelství trval. (Tomek 24.) A aby unikl hříšnému posuzování a pomlouvání, obětoval ku konání skutků křesťanské lásky čas noční. V průvodu jediného sluhy Podivína potají a nepoznaný chodil a . . . roznášel dary chudým (Palacký I., 120.)

Byl propagátorem křesťanství k prospěchu vlasti a blahu národa, jež sice několik desetiletí před ním tu a tam v Čechách símě své zasadilo, ale teprve sv. Václav s láskou a vírou pozdvihl kříž svatý nad pohanskými Čechy a tím zachránil národ od záhuby, jež by byla jistě přišla, jako se stalo Slovanům polabským. Fr. Palacký v Dějinách I., 231, píše: "Včasným pokřesťaněním, příchodem sv. Cyrilla a Metoděje unikli jsme osudu polabských Slovanů, Obodritů a Luticů, kteří vzpírajíce se křesťanství, byli poněmčeni."

Byl a jest nám náboženským vzorem, neboť o náboženství dbal netoliko za příčinou pravé a zdravé politiky, ale i puzením srdce a celé duše své. Dav ve všech městech stavěti kostely, ozdobil a nadal je hojně a povolal k nim kněze ze všech zemí křesťanských a na hradě pak pražském položil základ ke kostelu sv. Víta." (Palacký, Dějiny str. 57.) Sám pak zbožně navštěvoval k uctění Krista v Nejsvětější Svátosti chrámy a byli-li v noci zavřeny, klekal na prahu kostelním, aby Spasitele uctil. (Kulda V., 509.)

Sv. Václave, vévodo české země, kníže náš, pros za nás Boha, svatého Ducha, Kriste eleison! Tě jsi dědic České země: rozpomeň se na své plémě, nedej zahynouti nám ni budoucím, svatý Václave, Kriste eleison!

SKM u patrona země české

Je slunné odpůldne, socha svatého Václava v Praze září v slunečním jasu. Přichází skupina mladých lidí s květinami v rukou, ale dav obklopuje přicházející a zakrývá našemu pohledu krásný výjev. Pán, jinoch, dívka a paní vystupují na špičky, aby viděli přes ostatní, pak snímají klobouk, kloní hlavu a stojí mlčky. Zvědaví se stávají zúčastněnými. Tato přeměna odehrávala by se ve vás ve všech, kdybyste viděli zanícený zrak dívek a hochů, kteří nesli květiny k nohám svého patrona a věčného knížete nás všech.

Prosba, která jde v našich dějinách po staletí od úst k ústům, zazněla i zde: Nedej zahynouti . . . Septať rty starce i jeho vnuka, zachvívá se květ hyacintu, dýchají bělostné perle šeríku. Něžné ruce dívky, které pokládají květy, modlí se vroucně a jejíma rukama modlí se celý náš drahý národ. Tvůj národ, svatý Václave!

Toho dne bylo takové hřejivé a milé odpůldne, že's měl chuť vykonat nějaký Bohu libý skutek, prosit za odpuštění, způsobilis někomu bolest nebo kleknout v odhodlání k něčemu velkému na důkaz, že budeš milovat svou vlast ještě více. Cítils přítomnost Kohosi. Svatý kníže slunečnými paprsky ti žehnal, tě celoval a tě těšil.

Stojím mezi ostatními, zdvím hlavu, dívám se na trup bělouše, na brnění a setkávám se s pohledem knížete:

„Jsmě Tvůj lid a ty kníže náš!
E. K.

Legionáři — rytíři sv. Václava.

Myšlenka sv. Václava provázela naše chrabré bojovníky v poslední válce, myšlenka na svobodu pro drahou českou zemi a myšlenka na zajištění míru v národě svatováclavském. Bojovali poctivě s touto ideou svatováclavskou, zajistili si čestné místo v dějinách českých. A proto, když se rozpoutal urputný, surový kulturní boj na zničení všeho, co bylo katolické, každý, byť ne katolik, ale každý poněkud rozumný člověk se musel ptáti: Proč se to dalo? Bylo to po zásluze?

Čeští kolonisté, usedlí ve značném počtu na Rusi, utvořili svaz »Českých spolků« s úkolem, starati se o úlevu pro české zajatce. — Myšlenka i záslužný čin — praktické provádění Kristova největšího přikázání lásky: Miluj svého bližního! Postavili také i sbor dobrovolníků, t. zv. Českou družinu, jež by po boku Rusů bojovala za osvobození české vlasti. — Moskevští Čechové jí darovali prapor, který byl 28. září 1914 na den sv. Václava posvěcen a Družině na starobylém náměstí kijevském slavnostně odevzdán. Dobrovolníci složili přísahu na evangelium a vzdali praporu poctu. Uprostřed byl ozdoben korunou svatováclavskou, v rozích byly vyšity znaky Čech, Moravy, Slezska a Slovenska. Sbor měl na začátku 757 mužů a používáno ho k výzvedným službám. Se zbraní v ruce blížili se k nepřátelským řadám, poslouchali jejich rozhovory, zkoumali postavení, vybízeli své soukmenovce ku společné práci. Zasloužili se též o převedení některých českých oddílů do ruského zajetí, zvláště 28. pražského pluku u Zborova. Během roku 1915 vzrostl na pluk »Svatého Václava«.

R. 1916 přibyl nový pluk. Legionáři dali mu jméno sv. Cyrila a Metoděje. Jeho prapor vyšivaly české paní v Taškentu. I tento prapor si dali naši hoši posvětit. V květnu 1916 se oba pluky spojily v brigádu.

Kdežto na Rusi se pracovalo pro národní svobodu v duchu konservativně-monarchistickém, usilovalo se o též cíl v západních zemích ve směru liberálně-republikánském. Nejzvučnější jméno z našich krajanů ve Francii měl Milan Štefánik. Od roku 1904 pracoval ve službách francouzské vědy jako astronom a podnikl řadu významných cest. Byl krajanem prezidentovým, jenž se narodil na druhé straně Karpat. Horoval pro královskou vládu a rád by byl v Československu viděl na trůně některého prince dohodových zemí. Měl velkou perlu, již našel za svého hvězdářského působení v oceáne. Měl ji schovanou a kojil se nadějí, že jí kdysi ozdobí korunu českého krále. Ale roku 1918 prodal v Paříži rozličné věci k úhradě výloh, spojených s prací ve prospěch vlasti, a tu prodal pařížským klenotníkům i sbírku perel.

Roku 1914 stal se z učence neohrožený bojovník. Sloužil od piky; začal jako prostý voják a končil jako slavný generál.

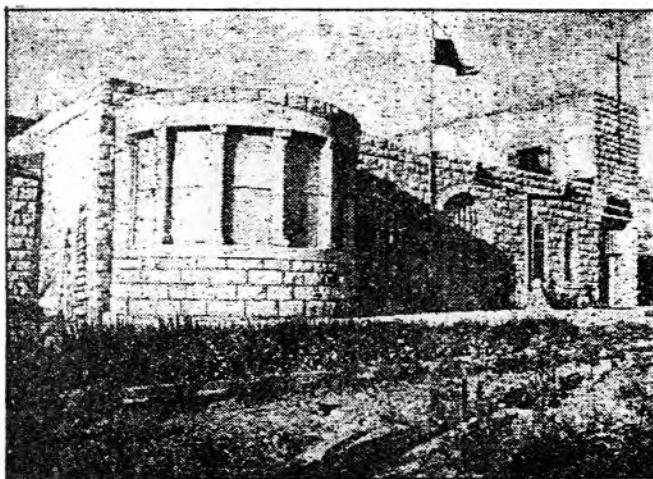
Štefánik byl ryzím, nezištným vlastencem a měl neodolatelné osobní kouzlo.

Roku 1917 po památné bitvě u Zborova koncem srpna přehlížel Masaryk, uznáný za hlavu odboje, pluk sv. Václava, oddíl zborovských vítězů. Bylo jim promluveno do duše a pluk sv. Václava byl přejmenován na pluk Husův. Též pluk sv. Cyrila a Metoda byl přezván na pluk Jiřího z Poděbrad. K nim přidán nově zřízený pluk Žižkův a Prokopa Holého. Tak vznikla první divise »husitského« vojska. Byli to bojovníci katoličtí.

shromáždění ve slavných plucích sv. Václava a sv. Cyrila a Metoda, kteří první krváceli za svobodu vlasti.

Z těchto několika dat jest vidno, jak při budování nynějšího státu spolupůsobila tradice svatováclavská. První pluky na Rusi nazvány podle národních světců. Zásluhy katolických spolků v Severní Americe, českých i slovenských, se v boji za svobodu všeobecně uznávají. Legionářů, kteří byli členy katolických spolků, se zjistilo 6749, hlavně v Moravy. Mezi nimi bylo 2281 členů Orla, tři kněží, jeden milosrdný bratr. 281 Orlů dostalo různá vyznamenání, z jejich řad vyšlo 41 důstojníků. Třeba mít na paměti, že Orel byl založen krátce před vypuknutím světové války. Píše se, že při té neb oné příležitosti byla předváděna sokolská cvičení, ale není zmínky o tom, že se Sokoly cvičili i členové Orla. (Žampach 86.) Ve Francii bojovalo za národní věc 2367 dobrovolníků, členů »Katolického Sokola«, a řady členů Katolického Dělníka, Čechů i Slováků.

Tak vedla idea svatováclavská chrabrě katolické bojovníky za svobodu vlasti, práva církve a národa!

Csl. cyrilometodějská smírná kaple v Jerusalemě na hoře Olivetské. — Foto Štra.

TRADIČNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ MŠE SVATÁ

se koná v českém kostele na Rennwegu 63
V NEDĚLI DNE 24. ZÁŘÍ 1987 V 10 HODIN

Přiveďte své známé krajany

4. NOVÍ BISKUPOVÉ V ČSSR

Věřící Československa se radují nad jmenováním 3 nových biskupů pro Olomouc, Litoměřice a Spiš, jakožto nad jmenováním dosavadního apoštolského administrátora Trnavy arcibiskupem této 1977 nově ustanovené slovenské arcidiecéze.

Ale stále jsou ještě 7 z 13 diecézí v ČSSR bez biskupa. Pro tento nejnovější úspěch vatikánské diplomacie bylo nutno 10 zasedání vyjimečného nuntia, arcibiskupa Colasuonna s československou vládou.

Titulárním biskupem a apoštolským administrátorem arcidiecéze olomoucké byl jmenován 74-letý dr. František Vaňák. 1941 byl vysvěcen na kněze, byl doposud v severomoravském městečku Rýmařově činný a měl zvěst dobrého, angažovaného duchovního pastýře.

Očividně nebylo jeho jmenování arcibiskupem možné. Arcidiecézi spravoval provizorně po smrti biskupa Vrány děkan theologické fakulty litoměřické dr. František Vymetal, který je předsedou Vatikánem zapovězené kněžské organizace "Pacem in terris".

Na biskupský stolec v Litoměřicích povolal papež 63-letého dr. Josefa Koukla. Doposud vyučoval jako morální teologii na Theologické fakultě v Litoměřicích a měl dobrý věhlas coby akademický učitel.

Biskupem ve Spiši se stal farář známého slovenského místa v Levoči, dr. František Tondra. Narozen 1936, přijal r. 1962 kněžské svěcení a působil jako duchovní pastýř a později jako docent Theologické fakulty v Bratislavě. Když sv. Otec v roce 1982 zakázal příslušenství k sdružení "Pacem in terris", neúčastňoval se již žádných jeho podniků a byl proto z Theologické fakulty vypovězen.

U příležitosti velké pouti do Šaštína 23. května minulého roku, mluvil Tondra ve svém kázání: "My věřící respektujeme každého člověka, očekáváme však, že i ostatní ve společnosti budou naše přesvědčení respektovat a nám alespoň ta stejná práva jako druhým občanům dopřejí."

Jan Sokol, 55, byl již v r. 1988 jmenován trnavským administrátorem a posvěcen na biskupa. Nyní byl jmenován rezidenčním arcibiskupem. Jak se to lidé v Trnavě dozvěděli, schromáždili se u arcibiskupské rezidence a tleskali radostně svému arcipastýři.

V olomouci bude biskupské svěcení 26., v Litoměřicích 27. VIII. a ve Spiši 7. IX.

90.narozeniny kardinála Tomáška byly manifestací víry.

Oslav u příležitosti 90.-in kardinála Tomáška se zúčastnilo v svatovítské katedrále v Praze 25 biskupů z ČSSR a ze zahraničí, mezi nimi mimořádný vyslanec svatého Otce, arcibiskup Colasuonno, maďarský primas kard. Paskai, chorvatský primas kard. Kuharić, jakožto němečtí kardinálové Meisner z Kolína nad Rýnem a Hengsbach z Essenu. Zákouska Se zúčastnili kardinálové Groër a König, jakož i solnohradský býv. arcibiskup Berg a ministr vědy Busek. Před 6000 věřícími přečetl při slavnostní bohoslužbě arcibiskup Colasuonno poselství Jana Pavla II kardinálu Tomáškovi, v kterém papež obzvláště obětavost pražského arcibiskupa v hájení lidských práv a práv Církve vyzvedá.

Slavnostní kázání držel světicí biskup pražský Lebeda. Srovnal Otce kardinála s bl. Anežkou českou. I ona se obrátila při politickými machinacemi zaviněných sedisvakancích rovnou na papeže, a prosila jej za jmenování biskupů.

Když se kardinál Tomášek ukázal po pontifikální mši sv. na balkóně arcibiskupského paláce, ozývalo se z tisícového schromáždění věřících: "Chceme další biskupy" (pro 10 ještě stále osiřelých diecézí). Věřící mávali papežskými praporky a mladí měli na sobě T- Shirta s nápisem "Ave kardinál Tomášek."

Při recepci v arcibiskupském paláci minil kolínský kard. Meisner v blahopřejném proslovu, kardinál Tomášek zosobňuje slova papeže Jana XXIII. "Kdo věří se nechvěje." "Tomášek je skálou nejen pro věřící lid Československa, nýbrž i pro sousední země." A doslovně řekl arcibiskup kolínský: "My jsme se od Vás naučili: kdo se Boha bojí, ztratí strach před lidmi."

Postoj pražské vlády vyvolal nevoli nejen u věřících, ale i u diplomatických zástupců: při oslavě nebyl žádný člen vlády přítomen - oficiální Praha byla zastoupena sekretářem pro církevní záležitosti Vladimírem Janku a několika podřadnými zaměstnanci. Při slavné mši bylo biskupům, bez státního souhlasu, světicímu biskupu pražskému Kajetanu Matouškovi, a apoštolskému administrátoru diecéze královéhradecké pod trestem zakázáno, nésti odznaky jejich biskupské důstojnosti - mitru a berlu.

"Jména čtyř nově zvolených biskupů se v příštích dnech uveřejní," prohlásil pražský světicí biskup Antonín Liška oproti "Kathpress". Biskup Liška mluvil, že práce a snahy kard. Tomáška začínají přinášet plody, ačkoliv československý paralelní proces k "perestrojce," "přestavba" jde pomaleji před sebe. Liška poukázal na to, že při stavbě nových kostelů nastalo poprvé po letech jakési usnadnění, tak se na př. staví po roce 1938 první nový kostel v pražském předměstí. Děti se mohou svobodně zúčastnit na "bohoslužbách pro děti," kde budou k přijetí svátostí připravení a s základními znalostmi křesťanského života seznámeni. Po přijetí kandidátek do ženských klášterů, se bude nyní vyjednávat, aby i mužské řehole mohly oficiálně kandidáty přijímat.

Vcelku se vyjádřil Liška optimisticky nad vývojem posledních měsíců: "Veřím, že se situace církve ustálí a náboženský život ještě více vyvine"

Má i naději, že papež Jan Pavel II. i dohledné době Československo navštíví.

Přeložil: Dr. Carolus

PŘES 200.000 POUTNÍKŮ V LEVOČI

Začátkem července se konala v slovenském mariánském poutním místě Levoči největší pouť Československa tohoto roku. Na Mariánskou horu u Levoče přijelo více jak 200.000 poutníků. Zúčastnili se i poutníci z Rakouska, z NSR, Itálie, NDR a z Polska. Uniformovaná StB. se neobjevila.

Úřady nekladly žádné překážky, i konkurenční podniky - na př. folklóristický festival ve Východné - se nekonal nebo byl přesunut. Církevní kruhy na Slovensku hovoří o "jakémsi uvolnění". Kapitulní vikář Garaj vyzvedl ve svém proslovu "nutnost laických apoštolů." Laici přijdou tam, kam kněží nemohou přijít.

Cm věstník

VELEHRAD

22 LADBROKE SQUARE
LONDON W. 11.

Snad není přehnané říci, že dnes v našich zemích není nikoho, kdo by měl větší morální autoritu než kardinál František Tomášek.

Že si otce kardinála Fr. Tomáška nesmírně váží katoličtí křesťané, je pochopitelné. Svým mírným, ale pevným a naprosto jasným postojem hájí svobodu věřících, která je už desetiletí omezována a pošlapávána. Otce kardinála si však váží i věřící jiných vyznání a všichni lidé dobré vůle. Za mnohé jen dvě svědectví.

Jan Šimsa, evang. farář bez státního souhlasu, se snažil v březnu 1987 dopisem upozornit různé osobnosti na osud vězněných, evang. faráře Jana Dusa a katolíka Petra Pospíchalů. Jediná odpověď přišla od kard. Tomáška. "Odpověděl mi", říká J. Šimsa, "velice vřelým, pěkným dopisem, tak moudře formulovaným, že jsme ten dopis mohl opsat a poslat oběma těm vězněným přátelům. Bylo to veliké povzbuzení pro ně ve vězení i pro jejich rodiny. A takových zkušeností bylo víc".

Jiné svědectví podává spisovatel Milan Šimečka: "Náš národ neměl v posledních desetiletích hodně štěstí na osobnosti, ke kterým by se mohl upínat s vírou a důvěrou, o které ví, že nebude nikdy zklamána. V posledních letech však, jak se domnívám, takovou osobnost máme. Je to osobnost kardinála Františka Tomáška, ke kterému důvěra v našem lidu s léty neustále roste a roste."

Mezi gratulacemi, které se sešly otci kardinálovi, byla i naše z Londýna. Vyjádřili jsme mu za sebe a za naši obec upřímný dík za jeho činnost. Mimo jiné jsme napsali: "Vážíme si hluboce Vaší činnosti a děkujeme Vám za všechno co s pomocí Boží konáte pro církev a všechny lidi v naší zemi. At Vás milosrdný Bůh ještě dlouho zachová a Vám žehná".

JP

"Caesar nebo Kristus?"

V politickém světě narážejí na sebe dva směry protichůdné, jež lze krátce vystihnouti slovy: Caesar nebo Kristus? Caesarem rozumí se absolutistický režim, který má na zřeteli pouze prospěch státu, který prohlašuje vše za dobré a přípustné, co státu, beze všeho zřetele k ostatním státům, je užitečno. Který ve vládě vidí jediný zdroj zákonů, bez zřetele k mravním principům křesťanské morálky. "Kdo má moc, má právo."

"Kristem" rozumí politikové zákonodárství, založené na principech křesťanských: Lásky k bližnímu, spravedlnosti ke každému, úcty k národům jiným.

V Caesaru je zosobněn absolutismus, at' jednotlivce či obou. "Co se líbí vladaři, buď nejvyšším zákonem." Diktatura.

V Kristu pravá demokracie.

Caesar znamená v moderní politické dikci zbožnění státu; jako pohanství zbožňovalo panovníka. Divus Caesar, divus Augustus. Kristus znamená panovníka "z milosti", aneb nejednou lze říci "z dopuštění Božího". Caesar nikomu není zodpovědný za své jednání. "Kristus" znamená, že hlava státu zodpovědná je nejen národům, ale zodpovědná též Bohu.

Německý filosof Hegel začal nabádati ke zbožnění státu. Jednotlivec má, když je toho třeba, vše státu obětovati. To ovšem je v rozporu s křesťanstvím, které hlásá nezadatelná práva člověka-jednotlivce, který má právo vzepřít se nespravedlivým zákonům. "Více sluší poslouchati Boha než lidí." Německý spisovatel Grillparzer vývoj lidského pokroku vyjádřil slovy: "Von der Religiosität, zur Nationalität, und von der Nationalität zur Bestialität". Zdá se, že má pravdu.

Stát má chránit a podporovat vývoj všech občanů. Je zřízen pro ně; a nikoli oni pro něho. Má na zřeteli zájmy pozemské; Kristus zájmy věčné. "Co nazýváme vlastí, je pouze příbytkem na jednu noc" (Lammenais).

Kristus znamená svobodu jednotlivce; Caesar nevolnictví a na konec zotročení jeho. A nyní je kritická doba. Zápas Caesarismu proti christianismu. Boj Antikrista proti Kristu.

HUMOR

Beze slov.

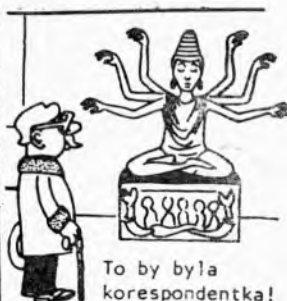
"Hádej, kam jedeme letos na dovolenou?"

"Když klepu, tak druhé nepomlouvám!"

"Podívejte se, To je ta, která ještě nebyla ani jednou rozvedená!"

To by byla korespondentka!

JAKÉ JE nejužitečnější zvíře? - Kuře, může si jist před narozením i po narození.

Přírodopytci.

Frauenhofer (1787—1826), jenž ve slunečním spektru objevil »Frauenhoferovy čáry«, zachovával církevní příkazy co nejprísněji (nikdy na př. svým hostům nepředložil v pátek maso).

Anglický fysik Maxwell († 1879) řídil každodenně večerní modlitbu své rodiny, chodil měsíčně k sv. přijímání a vyznal na sjezdu anglických přírodopytců v Bradfordě ve své promluvě »O molekul«:

Sluneční soustavy jsou co do počtu, rozměrů a váhy ještě dnes tak dokonalé, jako byly za dnů stvoření. Z vlastností, které jsou jim nesmazatelně vtisknuty, můžeme se také i my učit, že přesnost v našich rozhodnutích, pravdivost v našich úsudcích, spravedlnost v našem jednání — nejušlechtlejší to naše vlastnosti — nám proto tolik sluší, že jsou to podstatné rysy obrazu oné bytosti, jež na počátku stvořila nejenom nebe a zemi, nýbrž i hmotu, z níž nebe a země sestává... Ostatně pravověrnost Maxwellova ničím nebyla tak dokázána jako touto překrásnou modlitbou: »Všemohoucí Bože, jenž jsi stvořil člověka podle svého obrazu, jenž jsi mu udělil živoucí duši, aby tě miloval a tvým tvorům panoval, uť nás tak zkoumatí díla rukou tvých, abychom si podrobili svět a náš duch zesílil k tvé službě. Dej nám své svaté učení tak přijímat, abychom věřili v toho, jehož jsi poslal, aby nám zvěstoval nauku spásy a nám odpustil. O to všechno prosíme ve jménu téhož Pána, našeho Pána Ježíše Krista.« Vznešená modlitba! A tento Maxwell, jenž takto se uměl modlit, náleží mezi nejvýznačnější fysiky.

James Prescott Joule, vynikající anglický zastánce teorie o teple († 1889), složil toto vyznání víry: »Když obrátíme své zraky od hvězdné oblohy k zemi, spatříme velikou rozmanitost takových zjevů, které jsou vázány na vzájemnou přeměnu živé síly a tepla a jež mluví zřetelnou řečí o moudrosti a požehnané ruce velkého Tvůrce přírody... Tak trvá naprostý pořádek ve vesmíru, nic nepřichází v niveč, nýbrž celý, tak spleťitý mechanismus pracuje bez vybočení v nejdokonalejší harmonii..., protože nade vším se vznáší nezávislá vůle Boží.«

Jiní odborníci.

Jméno Linné (1707—1778) znáš z rostlinopisu. Je to zakladatel moderní botaniky. Ale snad jsi ještě neslyšel, jakými vzletnými slovy v každém svém díle velebil Stvořitele? O úvodu ke knize »Systém přírody« píše: »Viděl jsem kráčet věčného, nekonečného, vševedoucího a všemocného Boha a oněměl jsem úžasem.«

Liebig (chemik, 1803—1873) ohradil se v jedné veřejné přednášce proti nařčení, aby přírodopytci byli zahrnováni mezi popírače Boha. Píše v »Praktické chemii«: »Věru, velikost a nekonečnou moudrost Stvořitelovu opravdu pozná pouze ten, jenž se snaží z jeho velké knihy, kterou nazýváme příroda, vyčísti jeho myšlenky.«

Z největších chemiků stačí jmenovati Pasteura (1822—1895), jenž byl jedním z nejotevřenějších mužů katolických. Když se ho jednou kdosi z posluchačů tákal, jak při svých velkých studiích mohl zůstat věřícím katolíkem, dal mu tuto velkolepou odpověď: »Právě proto, že jsem tolik studoval, mám víru jako bretoňská selka« (Bretoňsko patří k nejzbožnějším krajům Francie).

Ať obrátíme svoje badání kamkoli chceme — píše Charles Lyell, universitní profesor v Oxfordu, geolog (1797—1875) ve svém díle »Principles of Geology«:

»Všude nalézáme zřetelné stopy tvůrčí inteligence, její péče, moudrosti a síly.«

Francouzský přírodopisec Becquerel (1788—1878) píše: »Organický život mohl povstati pouze na zemi, jež se vynořila z vody. Než jaký byl přechod z neústrojeného života do života organického? To je tajemství Stvořitelovo... Nevyhnutelně však musíme přijati existenci nějaké tvůrčí příčiny, jež se v určité době zjevila a jež pracuje tím, že dnes žijící druhy udržuje.«

Maďarský universitní profesor Weszelszky zakončuje dílo o radioaktivitě a učení o atomech vznešeným vyznáním: »Čím více se ponoříme do zkoumání tajemství přírodních, tím jasněji vidíme, s jakou nekonečnou dokonalostí celá příroda zbudována i v těch jejích nejmenších jednotlivostech. Ani přírodopytce během svého studia nedospěje k jinému závěru, než k závěru básníkovu, jenž praví: »Bůh, jež bystrý duch pochopiti nemůže...« (Weszelszky, »Radium a učení o atomech« Budapešť, 1925).

Lavoisier (1743—1794), otec moderní chemie, vykřácel za francouzské revoluce pod gilotinou, protože byl věrným katolíkem.

O Angličanu Daltonovi (1766—1844), jenž vytvořil teorii o atomech, pravil jeho životopisec, že byl »vzorem ctnosti a zbožnosti«.

Francouz Cauchy (1789—1857) bývá nazýván největším matematikem 19. století; větší nežli jeho píle byla pouze jeho zbožnost. V letáku, jež napsal na obranu francouzských jesuitských škol, složil toto mužné a sebevědomé vyznání víry: »Jsem křesťanem, to jest věřím v Božství Ježíše Krista s Tycho Brahem, Koperníkem, Descartesem, Newtonem, Fermatem, Leibnizem, Pascalem, Grinaldim, Eulerem, Guldinem, Boscovichem, Gerdilem; se všemi velkými hvězdáři a matematiky minulých století. Poznáte, že moje přesvědčení není pouhým dědictvím po matce zděděné domněnky, ale že je plodem hlubokého přemýšlení. Jsem upřímným katolíkem jako byli Corneille, Racine, La Bruyère, Bossuet, Bourdaloue, Fenelon a jiní slovní mužové naší doby, kteří jsou chloubou vědy, filosofie a literatury, ty největší ozdoby našich akademií. Sdílím hlubokou víru, kterou projevili ve svých spisech a svým životem všichni ti slavní mužové: Ruffini, Haüy, Laënnec, Ampère, Pelletier, Freycinet, Carioli, nejmenuji-li těch, kteří jsou dosud na živu, činím tak z bázně, abych neurazil jejich skromnosti, ale těší mne, že takové přesvědčení křesťanské a takovou šlechetnost podporují u svých slavných přátel, u vynálezce krystalografie (Haüy), u objevitele chininu a vynálezce stetoskopu (Pelletier a Laënnec), u nesmrtelného plavce korábu »Uranie« a u nesmrtelného badatele dynamické elektřiny (Freycinet a Ampère).«

Když Cauchy ležel na smrtelném loži a hlásili mu, že kněz mu přinese velebnou Svátost oltaří, nařídil, aby schodiště, po němž Pán k němu přijde, bylo vyzdobeno nejkrásnějšími květinami z jeho zahrady.

Než neméně zbožní byli i ostatní velcí matematikové: Gauss, Euler, Pfaff. Euler (1707—1783) sám předříkával své rodině večerní modlitbu. Přečti si, jaká živa, vroucí víra září z listu Gaussova (»největšího matematika všech časů«), jež zaslal 5. prosince 1802 uher-skému matematikovi Farkasovi, svob. pánu z Bolyai: »S Bohem, milý příteli! Kéž je pro tebe sen, jež nazýváme životem, sladký, budiž tohě předzvěstí pravého života, jenž nás očekává v té pravé vlasti, kde duch nebude tísněn okovy líného těla, hranicemi prostoru, bolestnými ranami pozemského utrpení, množstvím našich nicotných potřeb a přání. Nesme toto brém statečně až do konce a bez reptání, nikdy pak nespouštějme s očí svůj budoucí, vyšší cíl.

(Pokračování.)

AIDS!

Když jsme vycházeli v neděli z kapličky, protáhl se kolem nás vyzábělý mladík a přeláčil domů. Má v našem bloku garsonku.

"Ten je jako párátka na zuby!" podotkla baculatá blondýnka s kočárkem.

"Asi má aids," zasmál se někdo za mnou.

Takové slovo se rozlétne jako peří ve větru. Druhý den mi už hlásila domovnice u kontejmů, že "ten kluk v té laciné garsonce má aids a že si to nenechá líbit."

Na otázku, má-li důkazy, pokrčila rameny:

"Není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu..." a odešla.

Za dva dny se ptá bratr u oběda: "Je možné, že ten mladík, co chodívá do kostela, má aids? Kde to chytnul?"

Najednou to bylo slyšet na všech stranách. V samoobsluze, v sýrárně, v kavárně, v prádelně, na večerních dýcháncích, u karet, kam se člověk vrtnul, slyšel šeptat v různých obměnách: "Tak už tu máme také tu strašlivou nákazu. Tak milý mladík, zdvořilý, sympáček..."

Vyřizovala jsem cosi na druhé straně města a náhle před sebou vidím naše párátka na zuby, jak tlačí kočárek. Bylo mi trapno, chtěla jsem zahrnout do příčné ulice, ale žádná příčná ulice tam nebyla, ba ani dveře, do kterých by se mohl člověk schovat. Zatnula jsem tedy zuby a přidala do kroku. Jinoch zdvořile pozdravil a usmál se na mne.

"Vyvezl jste na vzduch synovečka?" vykřikla jsem.

"Synovečka?" nechápavě na mne pohlédl. "Ach tak, ne, sestra je svobodná. Za trochu... ehm... vypomáhám jedné mamince," řekl rozpačitě.

"Propustili vás z práce?" Div jsem si nedala pohlavek. Taková beztaktká otázka.

"Ano a ne. Nechal jsem zatím studia, dva se na uni neudržíme. Za rok bude sestra lékařkou a pak zase já..." věta se rozplynula jako potůček v písku.

"Ale proč nejdete pracovat třeba na poštu? Nebo k vlaku?"

Hoch sklonil hlavu, urovnal růžovou hračku na peřince a řekl:

"Víte, zpytavě na mě pohlédl, zřejmě uvažoval, smí-li mi věřit či ne. "Pracoval jsem v jídelně. Z umývače nádobí jsem postoupil na kráječe nudlí a loupáče brambor a měl jsem naději, že se vyšvihnu na vymašťovače plechů. Jednou však kdosi vykřikl: "Ty vyzáb-

lé bídlo, nemáš aids?" Všichni se smáli, ale za pár dní mě propustili, ani neřekli proč."

Rozhostilo se ticho. Pozorovala jsem špičky svých střeviců: "A jiné místo?" "Viděli, jak jsem vyzábělý, tak si buď řekli, že jsem příliš slabý nebo že mám..." polknul poslední slovo.

"Máte si dát udělat test!"

"Dal jsem. Jenže ten virus je mazaný, schovává se do zdravých buněk - stejně mi nikdo nevěří. Přece nemohu každému ukazovat výsledek testu?" "V jeho hlase se ozvala hrdost: "Jen hrdina se nedá porazit."

Zase bylo ticho. Šumělo jen listí na stromech a zpívali ptáci. Kolem přejelo nemocniční auto.

"A ztloustnout, nabrat trochu, nemohu, protože.. protože..."

Náhle jsem se vnitřně zachvěla. Vzpomněla jsem si, že když jsme se jednou s bratrem vraceli pozdě v noci domů z návštěvy, zahlédli jsme za okny místnosti, kde jsou nádoby na odpadky, stín. Bratr řekl: "Buď někdo něco omylem vyhodil do smetí... nebo mezi sebou máme hladového člověka a nevíme o tom..."

"Děláte ještě něco jiného, než vozíte děti na procházku?" zeptala jsem se po chvíli mlčení rozpačitě.

"Ó ano," rozjasnila se mu tvář, "mám spoustu zaměstnání. V noci hlídám skladiště - do půlnoci, pak nastupuje jiný, pomáhám několika lidem na zahrádce, starám se o nemocnou babičku, jedna paní mi dává k žehlení prádlo, umývám okna, lovím ryby - mám ryby velmi rád - čistím člny - všechno možné. Ovšem," zarazil se a dodal omluvně, "výdělek mi tak tak stačí na byt, nemocenskou a na příspěvek sestře. To studium je tak drahé. Ale většinou mi lidé dávají i najíst. Vidíte, jak jsem skromný," přejel rukou kolem boků. "Proto za záviděníhodná štíhlá linie," rozesmál se náhle čistým, chlapeckým smíchem.

"Kdepak aids," zvažněl po chvíli, "dívku nemám, teplý nejsem, krev jsem nedával - ani by ji od takového hubenouse nebrali. Ale," pokrčil rameny, "když se jednou rozkřikne, že... že... lidé zaklepou koleno a ztratí zdravý úsudek."

Došli jsme k elektrice. "Teď jedu odevzdat dítě a ještě mám fušku u starého pána, pomáhám mu stavět chatu. Zedničím. Než sestra dostuduje, naučím se několika řemeslům!" Zazubil se, obratně otočil kočárek a vracel se zpět.

"Kdepak aids," vykládala jsem v prádelně nahlas, "ten hoch má hlad. Finančuje studia sestře - medicě. Kdyby mu každý z nás dal občas pořádný oběd, bude z něho normální mužský! Vsaďte se!"

Za dva měsíce se ukázalo, že jsem sázku vyhrála!

AB

Pro život z víry Víra je důležitá, ale život z víry je ještě důležitější. Víra sama ještě nikoho nespasila. Je třeba být Božími dětmi!

V církvi jsme všichni spojeni jako Kristovy údy. Spojuje nás milost, kterou dostáváme skrze Krista. Jako má réva živé a plodné ratolesti, tak má i církev údy živé a plodné. Bohužel jako réva, tak i církev může mít ratolesti neduživé; odumírající nebo mrtvé. Kristovo podobenství nám napovědělo, jaký osud je přichystán mrtvým ratolestem. Je na tobě, abys sám o sobě rozhodl. Svatý patnáctiletý Dominik Savio si dal heslo: «Raději zemřít, než se dopustit hříchu!»

FILMOVÁ PŘEDSTAVENÍ

24. září 1989 - »Muzikantská Liduška«

22. října 1989 - »Jan Cimburá«

26. listopadu 1989 - »Řeka čaruje«

Všechna filmová představení se konají v TABOR-KINO - 9.30 (neděle).

»JAK TO, že ten pes mňouká?« - »To víte, zná cizí řeči!«

»KAM SE NA MĚ mladí hrabou, to jim bude pěkně dlouho trvat, než budou to, co jsem já!« - »A co jste?« - »Pensi-sta«.

Bratr

PROF. JOSEF POJAR

majitel Čs. válečného kříže 1939, slaví 28. července 1989 své 75. narozeniny. K tvému životnímu jubileu ti bratře Pojare přejeme vše nejlepší a do dalších let především zdraví, spokojenost a Boží požehnání.

Čs. lidové sdružení

Jednota sv. Metoděje

Orel Vídeň XV.

JEDNOTA sv. METODĚJE - VII. odbor - 1030 VÍDEŇ, SCHÜTZENGASSE 30.

NEDELE 24. ZÁŘÍ 1989

PODZIMNÍ VÝLET MELK + SCHALLABURG

ORGANISACE + DOTAZY + PŘÍHLÁŠKY: 534-35-503 HELMUT HOSCHKY

SOBOTA 14. ŘÍJNA 1989 VE 20 HODIN

VINOBRANÍ

BUFET V NAŠEM SÁLE: SCHÜTZENGASSE 30.

J. SEDLA HUDBA

U PŘÍLEŽITOSTI mojih narozenin (75) jsem obdržel velmi mnoho blahopřání. Děkuji velmi srdečně všem, kteří tak učinili. Zvláště děkuji Lidovému sdružení, Jednotě sv. Metoděje, Jednotě Orla XV. a Českému srdci Vídeň XX.

Prof. Josef Pojar

POUŤ DO ŘÍMA ve dnech 10.-17. listopadu 1989, kterou organizuje řád křížovníků s červenou hvězdou (Karlskirche): vzhledem k době dovolených jak ve Vídni i v Římě, přinese me další podrobné informace v příštím vydání VSL. Děkuje za pochopení.

P. Tomáš.

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby každou neděli a zasvěcený svátek v 8.10 s promluvou u Otců Redemptoristů Vídeň I., Salvatorgasse 12.

KATOLICKÝ KLUB 1. okres, Seitzergasse 5., IV. patro: otevřeno **pátek od 17 do 21.30 hodin** a v **neděli od 9 do 11 hodin**. Každý první pátek v měsíci mše svatá v kapli sv. Stanislava od **19 hodin**, 1. okres, Kurrentgasse 2.

Katolický klub sděluje:

každý druhý a čtvrtý pátek v měsíci souvislý cyklus z českých dějin, vždy od 20 hodin.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchsbauergasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna (tamtéž) půjčuje každou první středu v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefonické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičíme každé úterý od 18 do 21 hodin v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté vítáni!

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁTE a půjčování knih každý první čtvrtek v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

POUŤ JEDNOTY SV. METODĚJE DO MARIA ZELL se koná dne **10. září 1989**. Mše svatá ve 12 hodin u milostného oltáře Panny Marie. Odjezd autobusu,

VI. odb. JSM v XVII. okr. Koná se středu 27. září v klubovně JSM. Rosensteingasse 39. v I. poschodí členskou schůzi, a s filmem ze života JSM, a české menšiny. Začátek 18.30 Hosté vítáni!

TRADIČNÍ MARIÁNSKÉ POUTĚ

X. odboru Jednoty sv. Metoděje konáme vždy první neděli v měsíci a to:

1. října 1989

Začínáme svatým růžencem v 15 hodin. Pak následuje české mariánské kázání, zakončujeme svátostným požehnáním. Letošní poutě jsou za kněžská a řeholní povolání. Po pobožnosti tradiční obcerstvení a posezení u »Heurigen«.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.: Každou neděli a každý svátek v 7.45 hod. mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse, Vídeň XV.

X. ODBOR JSM VÍDEŇ IX.: Každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci v 9 hodin mše svatá u sv. Kanisia, Vídeň IX.

POUŤ DO ŘÍMA

U příležitosti svatořečení bl. Anežky České Přemyslovny česká duchovní správa a Jednota sv. Metoděje Vídeň III., Rennweg číslo 63 pořádá ve dnech **11.-13. listopadu 1989 POUŤ DO ŘÍMA**.

Zájemci nechť se přihlásí v sakristii čs. kostela a nebo na tel.: 73 02 692 od 17.45 do 19 hodin.

Páter Blažej
rektor

KAŽDOU NEDELI se koná v českém kostele JSM na Rennwegu číslo 63 v 7 hodin a v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svaté zpovědi vždy před každou bohoslužbou.

Každou **třetí neděli** v měsíci v 10 hodin mládežnická mše svatá s rytmičnými písněmi v českém kostele Vídeň III., Rennweg číslo 63.